

Božena Plášilová

Božena Plášilová se narodila 12. března 1935 ve Zlatnících u Mostu. Maminka byla v domácnosti a tatínek byl švec. Protože neměli moc peněz, vyráběla si sama hadrové panenky. Její kamarádka měla nádherné panenky.

„Kdybych vám řekla, co já potvora udělala. Udělaly jsme pohřeb tý panenky. Ona nám chudinka umřela. Tam na těch humnech jsme ji zakopaly. A co myslíte, co já potvora udělala. Večer jsem přišla, panenku vykopala a vzala.“

Po odtržení Sudet rodina bydlela v Holešicích a Božena zde nastoupila do německé školy. Ve druhé třídě propadla, protože neuměla německy. Učitele museli zdravit hajlováním.

„A tak se muselo hajlovat. Zvednout pravou ruku a jestli jste to neudělal, tak jste dostala pár facek, no.“

Často se prala a jednou se poprala i s německým klukem.

„On doma žaloval, přišli pro mýho tátu, odvedli ho na výbor, tam ho zfackovali.“

Jejich výuka byla často přerušována nálety.

„V tom čtyřiačtyřicátém roce to už bylo strašný. To jsme zasedli do lavic a už jsme čekali.“

Pak už přestali chodit do školy, protože to bylo neúnosné.

Tatínek Boženky měl nedorozumění se svým mistrem, a tak ho odvedli do vězení, kde strávil asi rok.

„A můj táta byl takovejhle vazoun a když přišel z toho koncentráku, tak byl párek.“

Za Holešicemi, kde bydleli, byli zajatci ze Sovětského svazu. A Boženka s ostatními dětmi jim nosila jídlo. Ke konci války zajatce přesouvali na jiné místo, říkali tomu pochody smrti. Boženčině mamince se jich zželelo a chtěla jim dát chleba.

„Moje maminka byla taková odvážná, vzala bochník chleba a krájela a házela a ten jeden dozorce jí chtěl zastřelit za to, ale ten druhý ho zastavil a řekl: Paní, nedělejte to, běžte domů.“

Božena je moje babička a válku považuje za nejhorší období svého života a říká.

„Než válka, tak radši jednou denně jíst. Ať si nikdo válku nepřeje. Je to strašný.“